

Sygn. akt IV CNP 14/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt IX Ga 75/14,
w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko L. Spółce Jawnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 października 2015 r.,

**odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności
z prawem do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Pozwana „L. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 czerwca 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, którym zasądzono na rzecz powoda M. M. kwotę 1000 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Skarżąca podniosła, że wyrok jest niezgodny z art. 227 w zw. z art. 217 § 1, art. 230, art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 60 k.c. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie prawa materialnego, tj. art. 60 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że oświadczenie woli pozwanej nie stanowiło odstępienia od zawartej umowy przewozu, a także naruszenie prawa procesowego, tj. art. 227 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, że oddalenie niektórych wniosków dowodowych przez Sąd pierwszej instancji było usprawiedliwione; art. 229 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie; art. 230 k.p.c. poprzez uznanie niektórych twierdzeń powoda za przyznane; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórczą ocenę zebranych dowodów.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić o jednej z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa opartej na czynie niedozwolonym. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ją regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające

ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.). Oznacza to, że nie każde uchybienie przepisom prawa może być podstawą uwzględnienia skargi, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sądy *meriti* dokonały interpretacji oświadczenia woli w jeden z możliwych sposobów uzasadnionych metodologią wykładni prawa oraz zasadami logiki, ponadto wskazały, że nie udowodniono umocowania osoby korespondującej na tzw. komunikatorze do składania oświadczeń woli w imieniu pozwanej, stąd skarga oparta na tym zarzucie nie może być przedmiotem merytorycznego rozpoznania Sądu Najwyższego.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego należy wskazać, że zgodnie z art. 424⁴ zd. 2 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tymczasem powołane w skardze przepisy, tj. art. 227 w zw. z art. 217 § 1, art. 230, art. 233 § 1 k.p.c. wprost oparte są na twierdzeniu o wybiórczej ocenie dowodów i bezpodstawnym poczynieniu ustaleń objętych podstawą faktyczną rozstrzygnięcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (art. 424¹² w zw. z art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

l.n